

Datum van
inontvangstneming

:

23/06/2023

Zaak C-285/23 [Linte]ⁱ

Samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing overeenkomstig artikel 98, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie

Datum van indiening:

3 mei 2023

Verwijzende rechter:

Ekonomisko lietu tiesa (Letland)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

21 april 2023

Strafrechtelijke procedure tegen:

A

B

C

Z

F

AS Latgales Invest Holding

SIA METEOR HOLDING

METEOR Kettenfabrik GmbH

SIA Tool Industry

AS Ditton pievadķēžu rūpnīca

In tegenwoordigheid van:

Latvijas Investīciju un attīstības aģentūra

ⁱ Dit is een fictieve naam, die niet overeenkomt met de werkelijke naam van enige partij in de procedure.

Voorwerp van de procedure in het hoofdgeding

Strafrechtelijke procedure waarin de vraag rijst of de beschuldigde vanuit een andere lidstaat per videoconferentie kan deelnemen aan de zittingen in het kader van de behandeling van de zaak

Voorwerp en rechtsgrondslag van het verzoek om een prejudiciële beslissing

Overeenkomstig artikel 267 VWEU wordt verzocht om uitlegging van een aantal bepalingen van Unierecht teneinde te verduidelijken i) of de in artikel 24, lid 1, van richtlijn 2014/41/EU geboden mogelijkheid om de beschuldigde per videoconferentie te verhoren, ook kan worden gebruikt om de deelname van de beschuldigde aan de behandeling van de strafprocedure in het algemeen te waarborgen; ii) of in een dergelijk geval de in artikel 8, lid 1, van richtlijn (EU) 2016/343 vastgestelde rechten van de beschuldigde zijn gewaarborgd; iii) of deze deelname van de beschuldigde aan de behandeling van de zaak gelijk staat aan zijn fysieke aanwezigheid ter zitting; en, indien het antwoord op het voorgaande bevestigend luidt, iv) of de videoconferentie alleen kan worden gehouden door bemiddeling van de bevoegde autoriteiten van de lidstaat; en, indien het antwoord op het voorgaande ontkennend luidt, v) of de rechter daartoe rechtstreeks contact kan opnemen met de beschuldigde die zich in een andere lidstaat bevindt; alsmede vi) of het houden van een videoconferentie in een lidstaat zonder bemiddeling van de bevoegde autoriteiten van de lidstaat is toegestaan in de ruimte van vrijheid, veiligheid en recht van de Unie.

Prejudiciële vragen

- 1) Moet artikel 24, lid 1, van richtlijn 2014/41/EU van het Europees Parlement en de Raad van 3 april 2014 betreffende het Europees onderzoeksbevel in strafzaken aldus worden uitgelegd dat het verhoor van de beschuldigde per videoconferentie ook ziet op de situatie waarin de beschuldigde per videoconferentie vanuit zijn woonstaat deelneemt aan de behandeling van een strafzaak die in een andere lidstaat plaatsvindt?
- 2) Moet artikel 8, lid 1, van richtlijn (EU) 2016/343 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende de versterking van bepaalde aspecten van het vermoeden van onschuld en van het recht om in strafprocedures bij de terechtzitting aanwezig te zijn, aldus worden uitgelegd dat het recht van de beschuldigde om aanwezig te zijn bij de mondelinge behandeling ook kan worden gewaarborgd doordat de beschuldigde per videoconferentie vanuit zijn woonstaat deelneemt aan de behandeling van een strafzaak die in een andere lidstaat plaatsvindt?
- 3) Staat de situatie waarin de beschuldigde per videoconferentie vanuit zijn woonstaat deelneemt aan de behandeling van een strafzaak die in een andere

lidstaat plaatsvindt, gelijk aan zijn fysieke aanwezigheid ter zitting voor de rechter van de lidstaat bij wie de zaak aanhangig is?

4) Indien het antwoord op de eerste en/of de tweede vraag bevestigend luidt, kan de videoconferentie dan alleen met betrokkenheid van de bevoegde autoriteiten van de lidstaat worden gehouden?

5) Indien het antwoord op de vierde vraag ontkennend luidt, kan de rechter van de lidstaat bij wie de zaak aanhangig is, dan rechtstreeks contact opnemen met een beschuldigde die zich in een andere lidstaat bevindt en hem de link toesturen om verbinding te maken met de videoconferentie?

6) Is het houden van een videoconferentie zonder betrokkenheid van de bevoegde autoriteiten van de lidstaat daarbij onverenigbaar met het behoud van de gemeenschappelijke ruimte van vrijheid, veiligheid en recht van de Unie?

Aangevoerde bepalingen van Unierecht

Richtlijn 2014/41/EU van het Europees Parlement en de Raad van 3 april 2014 betreffende het Europees onderzoeksbevel in strafzaken, waar in artikel 24, lid 1, tweede alinea is bepaald: „De uitvaardigende autoriteit kan tevens een [Europees onderzoeksbevel (EOB)] uitvaardigen voor het verhoren van een verdachte of een beschuldigde persoon per videoconferentie of met andere audiovisuele transmissiemiddelen.”

Richtlijn (EU) 2016/343 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende de versterking van bepaalde aspecten van het vermoeden van onschuld en van het recht om in strafprocedures bij de terechtzitting aanwezig te zijn, waar in artikel 8, lid 1, is bepaald: „De lidstaten zorgen ervoor dat verdachten en beklaagden het recht hebben om aanwezig te zijn bij hun terechtzitting.”

Aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie

Arrest van 6 december 2018, IK (Uitvoering van een bijkomende straf) (C-551/18 PPU, EU:C:2018:991, punten 34 en 35)

Aangehaalde bepalingen van internationaal recht

Overeenkomst betreffende de wederzijdse rechtshulp in strafzaken tussen de lidstaten van de Europese Unie: artikelen 5 en 10

Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden: artikel 6

Tweede Aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag aangaande de wederzijdse rechtshulp in strafzaken van 20 april 1959

Aangevoerde bepalingen van nationaal recht

Artikel 463 van het wetboek van strafvordering luidt:

„(1) De deelname van de beschuldigde aan de behandeling van de strafzaak is verplicht.

(2) Indien de beschuldigde niet op de zitting verschijnt, wordt de behandeling verdaagd.

[...].”

Artikel 464 van het wetboek van strafvordering bepaalt:

„(1) De rechter kan kennis nemen van een strafzaak betreffende een overtreding, een minder ernstig misdrijf of een ernstig misdrijf waarop een vrijheidsstraf van ten hoogste vijf jaar staat, zonder dat de beschuldigde daaraan deelneemt, indien de beschuldigde herhaaldelijk en zonder geldige reden niet op zittingen is verschenen of indien de beschuldigde de rechter heeft verzocht de strafzaak zonder zijn deelname te behandelen.

[...]

(3) Een strafzaak met meerdere beschuldigten kan worden behandeld zonder deelname van een beschuldigde wanneer ter zitting aan andere beschuldigten ten laste gelegde feiten worden onderzocht, indien de deelname van de betrokken beschuldigde aan die zitting niet noodzakelijk is en die beschuldigde de rechter te kennen heeft gegeven dat hij niet aan de zitting in kwestie wenst deel te nemen.”

Artikel 465 van het wetboek van strafvordering luidt:

„(1) De rechter kan buiten de aanwezigheid van de beschuldigde (*in absentia*) van een strafzaak kennis nemen in elk van de volgende gevallen:

[...]

(2) wanneer de beschuldigde zich in het buitenland bevindt en niet kan worden gewaarborgd dat hij of zij voor de rechter verschijnt.

[...].”

Artikel 140 van het wetboek van strafvordering bepaalt:

„(1) Indien de belangen van de strafprocedure zulks vereisen, kan de verantwoordelijke voor de procedure gebruikmaken van technische middelen (telefoonconferentie, videoconferentie) om procedurele handelingen te verrichten.

(2) Tijdens een procedurele handeling waarbij gebruik wordt gemaakt van technische middelen, moet worden gewaarborgd dat de verantwoordelijke voor de

procedure en de personen die deelnemen aan de procedurele handeling en zich in een ander pand of gebouw bevinden, elkaar tijdens een telefoonconferentie kunnen horen dan wel elkaar tijdens een videoconferentie kunnen horen en zien.

(2)¹ In het in lid 2 van dit artikel bedoelde geval wijst de verantwoordelijke voor de procedure – of instrueert hij het hoofd van de instelling die is gevestigd op de tweede locatie waar de procedurehandeling wordt verricht om dat te doen – een persoon aan om op de locatie waar deze zich bevindt het goede verloop van de procedurele handeling te verzekeren (hierna: „bevoegde persoon”).

[...]

(5) De bevoegde persoon verifieert en certificeert de identiteit van de personen die aan de procedurele handeling deelnemen, maar zich niet op dezelfde locatie bevinden als de verantwoordelijke voor de procedure.

[...]

(7) De bevoegde persoon stelt een verklaring op met vermelding van de locatie, de datum en het tijdstip van de procedurele handeling, zijn functie, zijn voor- en achternaam, de identificatiegegevens en het adres van elk van de personen die aanwezig zijn op de tweede locatie waar de procedurele handeling wordt verricht, alsmede de tot deze personen gerichte waarschuwing aangaande hun eventuele wettelijke aansprakelijkheid voor niet-nakoming van hun respectieve verplichtingen. De gewaarschuwde personen ondertekenen voornoemde waarschuwing. De verklaring vermeldt ook de onderbrekingen die zich tijdens de procedurele handeling hebben voorgedaan en het tijdstip van beëindiging van de handeling. De verklaring wordt ondertekend door alle personen die aanwezig zijn op die tweede locatie waar de procedurele handeling wordt verricht en wordt toegezonden aan de verantwoordelijke voor de procedure met het oog op opname ervan in het proces-verbaal van de procedurele handeling.

(7)¹ De leden 2.¹, 5 en 7 van dit artikel hoeven niet te worden toegepast wanneer de verantwoordelijke voor de procedure beschikt over de mogelijkheid om met behulp van technische middelen de identiteit van de zich in een andere ruimte of ander gebouw bevindende personen vast te stellen. [...]

[...].”

Internationale samenwerking in strafzaken wordt met name geregeld door de artikelen 876 en 877 in deel C van het wetboek van strafvordering; volgens die bepalingen kunnen de verantwoordelijken voor de procedure in het buitenland de procedurele handeling verrichten door bemiddeling van de desbetreffende buitenlandse bevoegde autoriteiten, onder andere middels een verzoek aan deze autoriteiten om toestemming dat een Letse ambtenaar deelneemt aan de verrichting van de procedurele handeling of de procedurele handeling met behulp van technische middelen verricht.

Korte uiteenzetting van de feiten en de procedure in het hoofdgeding

- 1 Bij de verwijzende rechter is een strafzaak aanhangig tegen vijf beschuldigen, onder wie een in Duitsland wonende Duitse onderdaan (hierna: „persoon A”), die fraude en het op grote schaal witwassen van geld in georganiseerd verband ten laste wordt gelegd.
- 2 In dit stadium van de procedure is een tijdrovend onderzoek van het bewijsmateriaal noodzakelijk en bijgevolg wordt verwacht dat het onderzoek in het kader van deze zaak nog geruime tijd zal duren. Van de veertig geplande zittingen (die één of twee keer per maand plaatsvinden), hebben er zeven plaatsgevonden en persoon A heeft slechts aan vier zittingen deelgenomen.
- 3 Aangezien de aan persoon A ten laste gelegde strafbare feiten bijzonder ernstig zijn en niet is voldaan aan de in artikel 465 van het wetboek van strafvordering genoemde vereisten om een strafzaak buiten de aanwezigheid van de beschuldigde (*in absentia*) te behandelen, wordt geconcludeerd dat het volgens de artikelen 463 en 464 van het wetboek van strafvordering niet mogelijk is de strafzaak zonder de deelname van de beschuldigde te behandelen en dat de deelname van persoon A aan de strafzaak verplicht is.
- 4 Op dit moment is het voor persoon A echter bijzonder belastend om aanwezig te zijn bij de behandeling van de zaak vanwege zijn leeftijd en gezinssituatie. Hij is namelijk een 71-jarige gepensioneerde wiens inkomen niet toereikend is om de reiskosten te dekken en die samen met zijn vrouw zorgt voor zijn 92-jarige schoonmoeder, die bij hen inwoont en zorg nodig heeft vanwege haar handicap. Persoon A heeft nooit in Letland gewoond en spreekt geen Lets. In deze omstandigheden is het onredelijk om van hem te verwachten dat hij in Letland gaat wonen om de gehele procedure persoonlijk bij te wonen. Persoon A wil echter vanuit Duitsland per videoconferentie deelnemen aan de behandeling van de zaak.
- 5 De verwijzende rechter heeft getracht een dergelijke deelname op afstand te organiseren door op 2 december 2021 een EOB aan de Duitse bevoegde autoriteit te zenden, met het verzoek om de deelname van persoon A aan de zittingen per videoconferentie te verzekeren. Het verzoek werd afgewezen op grond dat de uitvoering van het EOB niet mogelijk was, daar een dergelijke deelname geen onderzoeksmaatregel was en dat evenmin de toestemming van de beschuldigde was verkregen om de zaak op deze wijze te behandelen. De bevoegde autoriteit veranderde niet van standpunt, zelfs nadat zij ervan op de hoogte was gebracht dat de door haar verzochte toestemming van persoon A was verkregen.
- 6 Op verzoek van de verwijzende rechter heeft het Letse ministerie van Justitie met het Duitse ministerie van Justitie overlegd over de mogelijke deelname op afstand van persoon A aan de procedure (met of zonder bemiddeling van de Duitse rechterlijke autoriteiten) overeenkomstig de bepalingen van het tweede aanvullend protocol bij het Europees Verdrag aangaande de wederzijdse rechtshulp in

strafzaken van 20 april 1959. De Duitse bevoegde autoriteit antwoordde dat het voor persoon A niet mogelijk was om per videoconferentie aan de gerechtelijke fase deel te nemen, omdat hiervoor geen rechtsgrondslag bestaat. Het zou strijdig zijn met de fundamentele beginselen van het Duitse recht om tijdens een lopende zitting een videoconferentie met de beschuldigde te houden. Volgens het Duitse recht is de fysieke aanwezigheid van de beschuldigde in de gerechtelijke fase absoluut noodzakelijk.

- 7 De algemene vergadering van rechters van de strafkamer van de Senāts (hoogste rechterlijke instantie, Letland) heeft in haar beslissing van 4 november 2021 naar aanleiding van een uitleggingsvraag betreffende artikel 140, lid 7.¹, van het wetboek van strafvordering verduidelijkt dat de rechtsmacht van de Republiek Letland beperkt is tot het nationale grondgebied en dat de in die bepaling vastgestelde procedure voor het houden van een videoconferentie dus alleen kan worden toegepast indien de procedurele handeling op het nationale grondgebied wordt verricht. Bewijsmateriaal dat zich op het grondgebied van een andere staat bevindt, kan evenwel worden verkregen volgens de procedure van deel C van het wetboek van strafvordering, dat als opschrift „Internationale samenwerking in strafzaken” heeft, dat wil zeggen door een beroep te doen op een instrument voor internationale justitiële samenwerking.
- 8 De andere vier beschuldigten wonen permanent in Letland en drie van hen nemen per videoconferentie deel aan de behandeling van de zaak. Persoon A moet echter aanwezig zijn bij de behandeling van de zaak, omdat hij zich in Duitsland bevindt en de Duitse bevoegde autoriteit geen toestemming heeft gegeven voor een videoconferentie met of zonder bemiddeling van die bevoegde autoriteit.

Korte uiteenzetting van de motivering van het verzoek om een prejudiciële beslissing

- 9 De verwijzende rechter merkt op dat het Unierecht inzake strafzaken met een grensoverschrijdende dimensie alleen voorziet in videoconferenties voor het verhoren van getuigen, deskundigen, verdachten of beschuldigten (zie artikel 24 van richtlijn 2014/41 en artikel 10 van de Overeenkomst betreffende de wederzijdse rechtshulp in strafzaken tussen de lidstaten van de Europese Unie).
- 10 In de mededeling van de Europese Commissie van 2 december 2020 over de digitalisering van justitie in de Unie wordt echter aangegeven dat de toegang tot de rechter en de bevordering van de samenwerking tussen de lidstaten twee van de belangrijkste doelstellingen van de Europese ruimte van vrijheid, veiligheid en recht zijn die in het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie verankerd zijn. De toegang tot de rechter moet behouden blijven en gelijke tred houden met de veranderingen, waaronder de digitale transformatie die alle aspecten van ons leven beïnvloedt. Verder moeten de lidstaten indien mogelijk gebruikmaken van videoconferentie. Het gebruik van videoconferenties in gerechtelijke procedures, indien wettelijk toegestaan, vermindert de noodzaak van

omslachtige en dure reizen aanzienlijk en kan procedures vergemakkelijken. Het gebruik van videoconferenties mag geen inbreuk maken op het recht op een eerlijk proces en op de rechten van verdediging, zoals het recht op aanwezigheid bij zijn of haar eigen proces, het recht om vertrouwelijk te communiceren met de advocaat, om vragen te stellen aan getuigen en om bewijs aan te vechten [zie de inleiding en punt 3.4 van mededeling COM(2020) 710 final van de Commissie van 2 december 2020 over de digitalisering van justitie in de Unie]. In beleidsplanningsdocumenten van de Unie wordt erkend dat het gebruik van videoconferenties een van de middelen is om beveiligde communicatie tussen burgers en justitiële autoriteiten te vergemakkelijken [zie punt 17 van het actieplan Europese e-justitie 2019-2023 (PB 2019, C 96)].

- 11 Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie steunt het Unierecht bovendien op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het verdrag betreffende de Europese Unie. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen. Het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten en het beginsel van wederzijdse erkenning, dat zelf op het wederzijdse vertrouwen tussen die laatste berust, zijn in het Unierecht beide van fundamenteel belang, aangezien zij de mogelijkheid bieden om een ruimte zonder binnengrenzen te verwezenlijken en in stand te houden. Meer in het bijzonder vereist het beginsel van wederzijds vertrouwen, met name wat de ruimte van vrijheid, veiligheid en recht betreft, dat elk van de lidstaten, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat alle andere lidstaten het Unierecht en, in het bijzonder, de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen [zie arrest van 6 december 2018, IK (Uitvoering van een bijkomende straf) (C-551/18 PPU, EU:C:2018:991)].
- 12 Gelet op de gemeenschappelijke ruimte van vrijheid, veiligheid en recht van de Unie en op het feit dat het gebruik van videoconferenties in strafzaken met een grensoverschrijdende dimensie de daadwerkelijke uitoefening van het recht van vrij verkeer van de burgers van de Unie mogelijk maakt, betwijfelt de verwijzende rechter of het gebruik van videoconferenties in het Unierecht alleen beperkt is tot het verhoren van getuigen, deskundigen, verdachten of beschuldigen. Daarom stelt hij de vraag of het verhoor van de beschuldigde per videoconferentie, waarin artikel 24, lid 1, van richtlijn 2014/41 voorziet, alleen betrekking heeft op de verklaring van de beschuldigde dan wel ook op de deelname van de beschuldigde aan de behandeling van strafzaken in het algemeen (dat wil zeggen zijn recht om aanwezig te zijn bij de behandeling van de zaak en het procesverloop te horen en te volgen).
- 13 Bovendien is de verwijzende rechter van oordeel dat het recht van de beschuldigde om aanwezig te zijn bij de mondelinge behandeling, waarin artikel 8, lid 1, van richtlijn 2016/343 voorziet, ook ziet op het recht van de

beschuldigde om per videoconferentie vanuit zijn woonstaat daadwerkelijk deel te nemen aan de behandeling van de strafzaak die in een andere lidstaat plaatsvindt. Een dergelijke uitlegging van de bovenstaande bepaling zou goed passen in de trend om gerechtelijke procedures eenvoudiger en sneller te laten verlopen. Bovendien bestaat nu al in elke lidstaat de mogelijkheid om — zonder bemiddeling van de bevoegde autoriteiten — aan personen die zich op het grondgebied van een andere lidstaat bevinden, voor hen bestemde gerechtelijke stukken rechtstreeks per post toe te zenden (zie artikel 5 van de Overeenkomst betreffende de wederzijdse rechtshulp in strafzaken tussen de lidstaten van de Europese Unie), en om gebruik te maken van videoconferenties in de fase van bewijsverkrijging (zie artikel 24 van richtlijn 2014/41).

- 14 Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake videoconferenties volgt tevens dat de deelname van de beschuldigde aan de procedure per videoconferentie op zich niet in strijd met artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: „EVRM”), maar dat het gebruik van een dergelijke maatregel in elk geval een legitiem doel moet dienen. Het doel van videoconferenties om de strafzaak eenvoudiger en sneller te laten verlopen met het oog op de eerbiediging van het recht om de strafzaak binnen een redelijke termijn af te ronden, wordt onder meer als legitiem erkend [zie „KEY THEME” (kernthema) „Article 6 (criminal limb) Hearings via video link” [artikel 6 (strafrechtelijk gedeelte) Verhoor per videoconferentie”, <https://ks.echr.coe.int/documents/d/echr-ks/hearings-via-video-link>]. Uit het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 18 december 2018, Murtazaliyeva tegen Rusland, volgt dat artikel 6 EVRM in wezen het recht van de beschuldigde waarborgt om daadwerkelijk deel te nemen aan de behandeling in strafzaken, hetgeen niet alleen ziet op zijn recht om persoonlijk deel te nemen aan de behandeling van de zaak, maar ook op het recht om het procesverloop te horen en te volgen. De beschuldigde moet in de gelegenheid worden gesteld kennis te nemen van de opmerkingen en het bewijsmateriaal van de wederpartij en zijn standpunt daarover kenbaar te maken (arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 18 december 2018, Murtazaliyeva tegen Rusland, beroep nr. 36658/05, § 91).
- 15 Voor het geval het recht van de beschuldigde om aanwezig te zijn bij de mondelinge behandeling ook ziet op het recht om per videoconferentie vanuit zijn woonstaat deel te nemen aan de behandeling van de zaak die in een andere lidstaat plaatsvindt, wenst de verwijzende rechter te vernemen of deze deelname alleen kan worden georganiseerd door bemiddeling van de bevoegde autoriteiten van die andere lidstaat dan wel op een andere wijze, en of het houden van een videoconferentie zonder bemiddeling van de bevoegde autoriteiten van de lidstaat onverenigbaar is met het behoud van de gemeenschappelijke ruimte van vrijheid, veiligheid en recht van de Unie, alsmede of de deelname van de beschuldigde per videoconferentie aan de behandeling van de zaak gelijk staat aan zijn fysieke aanwezigheid ter zitting.

- 16 De verwijzende rechter geeft aan dat de uitlegging van artikel 24, lid 1, van richtlijn 2014/41 en artikel 8, lid 1, van richtlijn 2016/343 noodzakelijk is om te kunnen bepalen of persoon A (al dan niet met bemiddeling van de bevoegde autoriteit) vanuit Duitsland per videoconferentie kan deelnemen aan de mondelinge behandeling van de zaak die bij een Letse rechter aanhangig is.

Geen schorsing van de procedure in het hoofdgeding

- 17 Aangezien de prejudiciële vragen enkel betrekking hebben op de wijze van deelname van de beschuldigde (persoonlijk of per videoconferentie), is de verwijzende rechter van oordeel dat het onderzoek van het hoofdgeding kan worden voortgezet zoals het tot dusver is verlopen (in aanwezigheid van persoon A), teneinde het in artikel 47, tweede alinea, van het Handvest neergelegde recht van alle beschuldigten te waarborgen dat hun zaak binnen een redelijke termijn wordt behandeld.
- 18 Onder verwijzing naar zaak C-176/22, BK en ZhP (Gedeeltelijke schorsing van het hoofdgeding), die aanhangig is bij het Hof van Justitie, schorst de verwijzende rechter het hoofdgeding niet, maar verklaart hij zich bereid een dergelijke schorsing uit te spreken voor het geval het Hof van Justitie oordeelt dat het onmogelijk is om een prejudiciële procedure in te leiden in een situatie waarin het hoofdgeding verder wordt behandeld.

Verzoek om behandeling volgens de versnelde procedure

- 19 De verwijzende rechter verzoekt om toepassing van de versnelde procedure van artikel 105 van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie op grond dat de te beslechten procedurekwestie wezenlijke gevolgen heeft voor persoon A, die thans ter zitting aanwezig moet zijn, hetgeen gelet op zijn leeftijd en gezinssituatie bijzonder belastend is voor hem. Een spoedig antwoord zou helpen om sneller een einde te maken aan deze onzekerheid en een tijdige beslissing in de strafzaak vergemakkelijken. Dat de opgeworpen kwestie actueel en relevant is in de gemeenschappelijke rechtsruimte van de Unie wordt voorts bevestigd door het feit dat een soortgelijke kwestie eveneens is opgeworpen in zaak C-760/22, PF e.a., die aanhangig is bij het Hof van Justitie.